

Konkursrådet har overvejet, om beløb fra en mén- og invaliditetsgodtgørelse eller lignende i relation til gældssanering bør anses for at skulle dække de udgifter, der er forbundet med indkøb af medicin og andet udstyr mv. vedrørende den pådragne skade.

Eftersom rådet foreslår disse ydelser holdt uden for gældssanerings sagen med den begrundelse, at de er af personlig karakter og må antages at skulle kompensere for en ikke-økonomisk skade, synes det efter Konkursrådets opfattelse umiddelbart at være mest rimeligt, at midlerne anvendes til dækning af de udgifter, der er forbundet med de skader, der kompenseres for.

På den anden side vil vurderingen af, om udgifterne til medicin og lignende skyldes den indtrufne skadesbegivenhed eller andre konkurrerende skadesårsager, kunne være ganske kompliceret. Det bør derfor ikke i alle tilfælde pålægges skifteretten eller dennes medhjælper at vurdere, om skyldnerens medicinudgifter og lignende skyldes den skadesbegivenhed, der har udløst beløbet, eller andre konkurrerende skadesårsager. Er der imidlertid en åbenbar årsagssammenhæng mellem den indtrufne skadesbegivenhed, der har udløst den særlige ydelse, erstatning eller lignende, og en udgift til medicin mv. i skyldnerens budget, finder Konkursrådet, at skyldneren primært må skulle afholde udgiften af den ydelse mv., der i øvrigt kan holdes ude af gældssanerings sagen.

Konkursrådet foreslår derfor, at skyldneren kun skal kunne medtage en udgift til medicin og andet udstyr mv. vedrørende kroniske lidelser eller handicap på gældssaneringsbudgettet, hvis udgiften ikke kan afholdes inden for en særlig ydelse mv., der er af personlig karakter og må antages at skulle kompensere skyldneren for en ikke-økonomisk skade, og hvis der er en åbenbar årsagssammenhæng mellem den indtrufne skade, der har udløst den særlige ydelse, erstatning eller lignende, og udgiften til medicin mv.

Indføres der ikke en sådan særrregel, vil det efter Konkursrådets opfattelse indebære, at den procent, hvortil fordringerne i gældssanerings sagen skal nedskrives, i et øget antal sager om gældssanering må fastsættes til 0, eftersom udgifterne til f.eks. medicin i praksis kan udgøre en meget væsentlig omkostning på skyldnerens budget. Udgift til medicin mv., der ikke følger af en kronisk lidelse eller af et handicap, må afholdes af rådighedsbeløbet.

Transportudgifter skal som udgangspunkt dækkes af rådighedsbeløbet, inden for hvilket der er afsat et beløb svarende til et normalt månedskort til den offentlige transport. Yderligere *udgifter til transport* bør dog kunne medtages som en særskilt post i budgettet, hvis skyldneren kan dokumentere et konkret og sær-

ligt behov for at benytte motorkøretøj til erhvervelse af sin indkomst. Det er herved forudsat, at transporten ikke (uden meget væsentlig ulempe) kan foretages i offentlige transportmidler, hvilket er i overensstemmelse med gældende praksis. Det samme må gælde, hvis skyldnerens udgifter til offentlig transport i forbindelse med erhvervelse af indkomst overstiger prisen på et månedskort til den regionale offentlige transport.

Konkursrådet finder, at opregningen af udgiftsposter på budgettet bør være udtømmende, således at øvrige udgiftsposter må afholdes af skyldnerens rådighedsbeløb. Konkursrådet foreslår dog, at der helt undtagelsesvist på budgettet kan medtages andre faste udgifter, som er påkrævet for at *dække skyldnerens og dennes husstands helt særlige behov*. Som eksempel nævnes, at udgifter forbundet med, at skyldneren har valgt at lade sine børn gå i privatskole eller tage ophold på en efterskole, som udgangspunkt vil skulle dækkes af rådighedsbeløbet. Er der helt særlige hensyn at tage til skyldnerens barn, herunder f.eks. sygdom eller lignende, finder Konkursrådet dog, at der undtagelsesvist bør være mulighed for at medtage udgifter særskilt i budgettet.

Ydelser på *gæld, som skyldnerens ægtefælle eller samlever hæfter for*, bør efter Konkursrådets opfattelse kunne medtages på budgettet under forudsætning af, at skyldnerens ægtefælle eller samlever efter fradrag af et beløb svarende til halvdelen af husstandens udgifter er i stand til af sin resterende nettoindkomst i givet fald at dække afdragene på denne gæld. Ydelser på gæld, som vedrører husstandens bolig eller transportmiddel, er dog i forvejen medtaget særskilt på budgettet og kan derfor ikke medtages under denne budgetpost, medmindre hele skyldnerens nettoindkomst bliver anvendt til afdrag på den gæld, som skyldneren hæfter for, jf. herved pkt. 4.4.2.1. nedenfor, hvor der er redegjort for, at et beløb svarende til skyldnerens nettoindkomst efter Konkursrådets opfattelse bør være det maksimale, som skal betales til kreditorerne i forbindelse med gældssanering. I sidstnævnte tilfælde vil der således ikke være nogen begrænsninger i, hvilke gældsposter skyldnerens ægtefælle eller samlever kan afdrage på.

4.3.2.4. Vedrørende *rådighedsbeløbet* anfører Konkursrådet, at forslaget om at fastsætte nærmere regler for udformningen af skyldnerens budget alene sigter mod at skabe en mere ensartet praksis for skifteretternes behandling af sager om gældssanering. Det er derimod ikke hensigten, at præciseringen af reglerne skal medføre en ændring af den levefod, som en husstand på landsplan gennemsnitligt må antages at have i af-